

ISSN 1426 1804

NUMER BEZPŁATNY

ZNAK ŁASKI

Pismo Wyższego Seminarium Duchownego w Rzeszowie
numer 1 (84) styczeń-kwiecień 2018 r. www.wsd.rzeszow.pl

25 Lat

Wyższego Seminarium
Duchownego
w Rzeszowie

kl. Jerzy PRZYBYŁO
redaktor naczelny

temat numeru

25. ROCZNICA ERYGOWANIA WYŻSZEGO SEMINARIUM DUCHOWNEGO W RZESZOWIE

Drodzy Czytelnicy!

Dokładnie 8 kwietnia 2018 roku wypada 25. rocznica erygowania przez biskupa Kazimierza Górniego Wyższego Seminarium Duchownego w Rzeszowie. Powołanie do istnienia seminarium w nowo powstałej diecezji było niezwykle ważnym wydarzeniem, ponieważ w tym miejscu formują się i kształcą przyszli kapłani.

25 lat istnienia Wyższego Seminarium Duchownego w Rzeszowie jest dla nas okazją do refleksji nad istotą i sensem tej instytucji. Dlatego w tym jubileuszowym numerze Znak Łaski chcemy uważnie przyjrzeć się temu, czym w ogóle jest seminarium, dobru jakie przez nie się dokonuje i jego funkcjonowaniu w naszej diecezji przez ostatnie 25 lat. Jest to także okazja do wsłuchania się w świadectwa

tych, którzy to wielkie dzieło współtworzyli przez kolejne lata istnienia diecezji. Jubileusz to okazja do podsumowania działalności seminarium oraz do podziękowania tym, którzy przez 25 lat służyli jako rektorzy, wykładowcy, spowiednicy oraz siostry zakonne.

Oddając w Wasze ręce nowy numer Znak Łaski pragniemy podzielić się rezultatami naszych jubileuszowych przemyśleń. Tradycyjnie kontynuujemy także cykl katechez liturgicznych poświęconych lepszemu zrozumieniu i przeżywaniu Eucharystii oraz jak zawsze polecamy dobry film, muzykę i książkę.

Drodzy Czytelnicy, niech srebrny jubileusz naszego rzeszowskiego seminarium będzie dla nas wszystkich nie tylko okazją do spojrzenia wstecz na tą rzeczywistość, ale także zachętą do powierzenia w ufnej modlitwie wszystkich zadań i wyzwań jakie stoją przed nami w przyszłości.

Życzymy miłej lektury!

Znak Łaski

Pismo WSD w Rzeszowie

ul. Witolda 11a

35-302 Rzeszów

tel. 17 871 24 00

fax. 17 871 24 36

www.znak.wsd.rzeszow.pl

E-mail: znaklaski@prorok.wsd.rzeszow.pl

Zespół redakcyjny:

ks. dr Paweł Synoś (opiekun),

kl. Jerzy Przybyło – red. naczelny,

kl. Szymon Kłak, kl. Karol Migut,

kl. Maciej Zawisłak

Zdjęcia: kl. Tomasz Sienicki,

Projekt okładki:

Skład i łamanie: Małgorzata Ferfecka

Kolportaż: redakcja

Wydawca: Stowarzyszenie Przyjaciół WSD w Rzeszowie

Konto Stowarzyszenia:

PKO BP I Oddział w Rzeszowie

nr 05 1020 4391 0000 6302 0002 3093

Druk: „BONUS LIBER” Sp. z o.o.

35-020 Rzeszów, ul. 17 Pułku Piechoty 7

Nakład: 4500 egz.

ISSN 1426 – 1804

Z ŻYCIA SEMINARIUM

- 4** Kalendarium
- 5** Katecheza liturgiczna - cz. II
- 6 - 8** Kronika wydarzeń seminaryjnych

TEMAT NUMERU

- 9 - 10** Jubileusz XXV – lecia WSD w Rzeszowie
- 11 - 12** Seminarium
- 13 - 14** Statystyki
- 15 - 17** Stowarzyszenie Przyjaciół Wyższego Seminarium Duchownego

- 18 - 21** Świadcstwa z posługi Rektorów
- 22** Siostry Franciszkanki Rodziny Maryi w WSD Rzeszów
- 23-24** Język polski w pracy seminarium duchownego

ŚWIADECTWA MISYJNE

- 25 - 26** Wywiad z ks. Romanem Depą

ROZMAITE

- 27 - 28** Kulturalia
- 29** Jezu Ty się tym zajmij, czyli zaufać Jezusowi wbrew logice świata
- 30** Krzyżówka

*On to jest Paschą naszego zbawienia!
On wyprowadził nas z niewoli na wolność,
Z ciemności do światła,
Ze śmierci do życia,
Z tyranii do wiecznego królowania,
I uczynił nas nowymi kapłanami
i ludem wybranym*

(Meliton z Sardes,
Homilia paschalna, 68-69)

Z okazji Świąt Zmartwychwstania Pana Naszego Jezusa Chrystusa, wspólnota Wyższego Seminarium Duchownego w Rzeszowie, pragnie złożyć najlepsze życzenia wielkanocne.

Oby Ten, który „dla nas ludzi i dla naszego zbawienia” umarł na krzyżu i zmartwychwstał dla naszego usprawiedliwienia, tak umocnił naszą wiarę, abyśmy umieli wpisać nasze życie w Jego Paschę i doświadczyli zwycięstwa życia i miłości tam, gdzie zdaje się panować śmierć i nienawiść. Niech Duch Święty sprawi, abyśmy stali się – wobec tego pokolenia – świadkami Zmartwychwstałego Pana.

Niech Zmartwychwstały Pan obdarza wszystkich potrzebnymi łaskami!

KALENDARIUM

12 II	Początek wykładów II semestru.	17 - 18 IV	Ogólnopolska Pielgrzymka Seminariorów na Jasną Górę.
14 II	Popielec.	22 IV	Wyjazd na parafie w ramach SP WSD.
16 II	Droga Krzyżowa ulicami miasta Rzeszowa.	6 - 11 V	Rekolekcje przed diakonatem.
17 - 18 II	Dzień skupienia.	12 V	Święcenia diakonatu w Boguchwale o godz. 10.00.
12 - 21 II	Sesja poprawkowa.	13 - 18 V	Rekolekcje przed święceniami prezbiteratu.
2 III	Msza Święta w intencji Ks. Biskupa Kazimierza Górnego.	19. V	Święcenia prezbiteratu w Katedrze o godz. 10.00.
4 III	Dzień skupienia dla rozeznających powołanie.	20 V	Prymicyje w parafiach.
5 - 10 III	Rekolekcje wielkopostne (ks. Krzysztof Wons).	24 V	Uroczystość Jezusa Chrystusa Najwyższego i Wiecznego Kapłana. Odpust w kaplicy seminaryjnej i Msza Święta prymicyjna neoprezbiterów.
10 III	Zakończenie rekolekcji – Msza św. z udzieleniem posług lektoratu i akolitu przez Ks. Biskupa Edwarda Białogłowskiego.	27 V	Dzień skupienia.
13 III	Piąta rocznica wyboru papieża Franciszka.	17 - 30 V	Czas zaliczeń.
25 III	Niedziela Palmowa.	13 VI	25 rocznica koronacji MB Fatimskiej w Katedrze. Nabożeństwo fatimskie.
29 - 31 III	Triduum Paschalne.	1 - 20 VI	Sesja egzaminacyjna.
31 III - 6 IV	Ferie wiosenne.	23 VI	Egzaminy wstępne do WSD Rzeszów.
7 IV	Jubileusz 25 – lecia WSD w Rzeszowie.		
8 IV	Niedziela Miłosierdzia. Dzień		

Kronika Stowarzyszenia Przyjaciół WSD

- **25 lutego 2018 r., godz. 10.00** – Dzień skupienia w Instytucie Teologiczno-Pastoralnym im. św. Józefa Sebastiana Pelczara w Rzeszowie, ul. Witolda 11a
- **15 kwietnia 2018 r., godz. 10.00** – Spotkanie wielkanocne dla Stowarzyszenia Przyjaciół Seminarium Duchownego w Instytucie Teologiczno-Pastoralnym im. św. Józefa Sebastiana Pelczara w Rzeszowie, ul. Witolda 11a
- **2 czerwca 2018 r.** – Pielgrzymka Stowarzyszenia Przyjaciół Seminarium Duchownego

Serdecznie zapraszamy!

KATECHEZA LITURGICZNA

CZ. II -

Prawo modlitwy jest prawem wiary

Szanowni Czytelnicy, w ostatnim numerze rozpoczęliśmy cykl katechez liturgicznych. Kontynuując te refleksje zajmujemy się tematem *lex orandi lex credendi*. Choć to łacińskie sformułowanie brzmi dość dostojnie i nieprzystępnie, to wyraża prawdę bardzo bliską każdemu z nas.

Co to znaczy?

Łacińską sentencję *lex orandi lex credendi* tłumaczy się jako *Prawo modlitwy jest prawem wiary*. Z faktu istnienia modlitwy i jej treści wypływają reguły wiary.

Ale o co chodzi?

Liturgia od początku chrześcijaństwa stanowiła główne miejsce wyznawania wiary. Działo się to szczególnie podczas udzielania sakramentu chrztu świętego, gdy katechumen wyznawał wiarę. Z biegiem czasu powstawały kolejne wyznania wiary. Do nich należą, Skład Apostolski, który odmawiamy w Pacierzu oraz „Wierzę w jednego Boga...”, które każdej niedzieli recytujemy we wspólnocie podczas Eucharystii. Z tego jak się modlimy, wypływają następstwa tego jak wierzymy. Kościół w każdej Eucharystii modli się wzywając imienia Maryi i świętych, a to wiąże się z wiarą w świętych ob-

kl. Robert FIREK

cowanie. Innym przykładem może być, modlitwa za zmarłych, która ma swoje zakorzenienie w wierze w istnienia czyśćca. Przeglądając się historii Kościoła, możemy zauważyć, że różne spory teologiczne rozwiązywano, odwołując się właśnie do tego, jak od wieków Kościół się modli, szczególnie w czasie Mszy Świętej.

Co to oznacza dla mnie?

Chrzest, który przyjęliśmy, nakłada na nas pewne zobowiązania. Jednym z nich jest pogłębianie swojej wiary, również na płaszczyźnie intelektualnej. Odmawiane przez nas codziennie modlitwy mogą stanowić pole do refleksji nad znaczeniem wypowiedzianych słów. Gdybyśmy jednak odkryli, że nie wszystko jest dla nas jasne, będzie to zachętą do poszerzenia naszej znajomości Boga i Jego Kościoła. Również sytuacje jakie stawia przed nami życie, mogą okazać się łatwiejsze do rozwiązania w świetle tego co uczy Kościół, a co podane nam jest w tekstach modlitw i świętej liturgii.

Poznanie zasady *lex orandi lex credendi* jest zachętą, do uważniejszego uczestniczenia w Liturgii i przykładania uwagi nie tylko do tekstów liturgii Słowa, ale również do tekstów mszalnych całej Eucharystii. Myślę, że jest to bardzo dobra droga do rozwoju swojej wiary, gdyż Kościół tak wierzy jak się modli.

ks. Szymon KŁAK

21 grudnia 2017 KANDYDATURA ALUMNÓW Z KURSU V I SEMINARYJNA WIGILIA

W czwartkowy wieczór, w przeddzień wyjazdu do domów na święta Bożego Narodzenia, przeżywaliśmy w naszej wspólnocie dwa istotne wydarzenia: włączenie braci z V roku do grona kandydatów do święceń diakonatu i prezbiteratu oraz wigilię seminaryjną. Podczas uroczystej Mszy św. - rozpoczętej o godz. 17.00 - pod przewodnictwem ks. Biskupa Jana Wątroby jedenastu alumnow kursu V przyjęło tzw. kandydaturę. Ks. Biskup Jan podczas homilii zaznaczył, że wchodząc na drogę kapłaństwa należy wejść na „drogę Maryi”, pełną pokory i uniżenia, zorientowaną na Chrystusa. Powinniśmy się przygotowywać do kapłaństwa ubożego, skromnego,

z sercem otwartym na pomoc bliźnim. Po Eucharystii wszyscy przenieśli się na seminaryjną jadalnię, by usiąść do wieczornej wigilijnej. Świętowanie zakończyło się wspólnym śpiewaniem kolęd w kaplicy.

6 stycznia 2018 OBJAWIENIE PAŃSKIE

W uroczystość Objawienia Pańskiego nasi Biskupi – Bp Edward Białogłowski i Bp Kazimierz Górny obchodzili kolejną rocznicę przyjęcia święceń biskupich. Całą wspólnotą uczestniczyliśmy we Mszy św. w Katedrze.

Eucharystia pod przewodnictwem pasterza diecezji – ks. Biskupa Jana Wątroby rozpoczęła się o godz. 17.00. Homilię wygłosił Bp Jan Wątroba, a w niej wskazał na swoistą determinację oraz dociekliwość mędrców w dążeniu do prawdy. Kaznodzieja odwołał się także do postaci św. Stanisława Kostki, który patronuje Kościołowi w Polsce w bieżącym roku - wyraził życzenie, aby św. Stanisław był dla nas drogowskazem, jak gwiazda betlejemska dla mędrców, w osiągnięciu szczytów mądrości. Po Eucharystii księża Biskupi wraz z zaproszonymi gośćmi udali się na drugą część wspólnego świętowania, do Wyższego Seminarium Duchownego, gdzie miała miejsce uroczysta kolacja.

7 stycznia 2018 SPOTKANIE OPŁATKOWE Z PRZYJACIÓŁMI NASZEGO SEMINARIUM

W Niedzielę Chrztu Pańskiego gościliśmy członków Stowarzyszenia Przyjaciół WSD. Pierwszym punktem tego wydarzenia było spotkanie ogólne na auli Instytutu Teologiczno-Pastoralnego, podczas którego chór seminaryjny wykonywał kolędy. Centralnym punktem tego wydarzenia była Msza św., która rozpoczęła się

o godz. 11:00, przewodniczył jej ks. Biskup Jan Wątroba.

Ks. Biskup Jan w wygłaszanym słowie podkreślił prawdę o bliskości Boga – Jezusa Chrystusa, który przyjmując chrzest zsolidaryzował się z rodzajem ludzkim. Ponieważ był bez grzechu, nie potrzebował chrztu, wziął za to na siebie nasze winy uniżając się, aby nas odkupić. Ks. Biskup Jan Wątroba dziękował członkom Stowarzyszenia za modlitwę o powołania i za powołanych. Prosił, żeby nadal w niej trwali, ponieważ droga życia kapłańskiego jest trudna, a my potrzebujemy świętych kapłanów na wzór Chrystusa. W spotkaniu opłatkowym uczestniczyło ponad 160 Przyjaciół WSD w Rzeszowie.

Spotkanie opłatkowe Stowarzyszenia Przyjaciół WSD w Rzeszowie dla rejonu jasielsko-gorlickiego odbyło się w sobotę, 13 stycznia 2018 r. w Tarnowcu. Rozpoczęło się ono Eucharystią. Następnie wszyscy złożyli sobie serdeczne życzenia i symbolicznie łamali się opłatkiem. Spotkanie upłynęło przy poczęstunku w prawdziwie rodzinnej atmosferze.

13/14 stycznia 2018 DZIEŃ SKUPIENIA

II niedziela zwykła była dla naszej wspólnoty dniem skupienia. Prowadził go biskup Michał Janocha - biskup pomocniczy archidiecezji warszawskiej.

Tematem rozważań była Eucharystia. Ks. Biskup Janocha prowadził nas przez

kolejne etapy, obrzędy Mszy świętej, duchowo interpretując ich symbolikę i odnosząc do ludzkiego życia. Eucharystia to nic innego jak streszczenie egzystencji człowieka. Uczy nas miłości już od pierwszych gestów celebransa. Skłania do uznania i odkrywania własnej grzeszności, dzielenia się doświadczeniem Bożego Słowa. We Mszy św. uczestniczy cały kosmos, my biorąc w niej udział, uczestniczymy w losach całego świata. „Dziękuję” i „przepraszam” to najważniejsze słowa, jakie kierujemy w jej trakcie do Boga. Każda Eucharystia ma wymiar misyjny, jej przedłużeniem jest nasza codzienność. Powinniśmy być świadkami Boga właśnie w naszej codzienności. Znosić ludziom Dobrą Nowinę, dzielić się miłością.

19 stycznia 2018 UROCZYSTOŚĆ PATRONA DIECEZJI

W Uroczystość św. Józefa Sebastiana Pelczara, głównego patrona naszej diecezji wzięliśmy udział w Eucharystii pod przewodnictwem Biskupa Jana Wątroby w Katedrze rzeszowskiej.

Msza św. rozpoczęła się o godz. 18:00, towarzyszył jej obrzęd włączenia do grona kanoników kapituły katedralnej nowo mianowanych kanoników m.in.: ks. Rektora WSD, ks. Pawła Pietrusiaka. Homilię podczas uroczystej Eucharystii wygłosił ks. Rektor. Skupił się w niej na biskupie Józefie Sebastianie Pelczarze. Przywołując losy świętego, w kontekście stulecia niepodległości Polski, mówił o jego szczególnym zatroskaniu o nasz kraj. Patriotyzm i wiara w Boga były mu wszczepiane od wczesnej młodości. Jest dla nas przykładem zaangażowanego Polaka, patrioty i pasterza, który do końca trzeźwo oceniał rzeczywistość oraz troszczył się o interes narodowy. Pod koniec Eucharystii ks. Biskup Jan Wątroba

pogratulował nowo powołanym kanonikom dołączenia do kapituły katedralnej. Pasterz diecezji zaznaczył, że jest to forma podziękowania i doceniania tych kapłanów za ich działalność dla diecezji. Wyraził nadzieję, iż nadal będzie ona tak hojna i owocna, jak dotychczas.

17 stycznia – 3 lutego 2018 SESJA EGZAMINACYJNA I PIŁKARSKIE ROZGRYWKI O PUCHAR REKTORA

Czas egzaminów potrwał dwa tygodnie. Księża Profesorowie sprawdzali naszą wiedzę z dziedzin filozoficzno-teologicznych. Z pewnością nie jest to łatwy czas. W rozładowaniu egzaminacyjnych napięć nieocenioną rolę odgrywa sport. Seminaryjną tradycją sesji zimowej są kleryckie mistrzostwa w piłkę nożną. To jedno z najbardziej oczekiwanych wydarzeń podczas sesji kończącej pierwszy semestr nauki. Na boisku stają drużyny – reprezentacje poszczególnych roczników. W tym roku w zawodach wzięli udział przedstawiciele wszystkich kursów. Drużyn ostatecznie było pięć - roczniki IV i VI wystawiły wspólny skład.

Turniejowi, jak co roku, towarzyszyły niespodzianki. Rozgrywki były wyrównane, przez co mecze oglądało się z ciekawością. Z trybun zawodników wspierało niemałe grono kibiców. Podczas meczu finałowego widownia pękała w szwach.

Ostatecznym zwycięzcą turnieju, po niezwykle zaciętym, pełnym emocji spotkaniu, okazał się kurs II. W ostatnich dwóch minutach meczu doprowadzili do remisu i wyszli na prowadzenie, pokonując faworytów mistrzostw (dwukrotnych laureatów) – kurs III i zdobywając nagrodę główną – puchar ks. Rektora.

2 lutego 2018

Posłanie diakonów na praktykę duszpasterską

W piątek, w święto Ofiarowania Pańskiego, w przeddzień zakończenia I semestru, sześciu diakonów naszej diecezji zostało posłanych na praktykę duszpasterską.

Podczas uroczystych nieszpórów, ks. bp Jan Wątroba wręczył diakonom dekrety kierujące ich na poszczególne parafie. Ks. Biskup zachęcał posłanych do gorliwej służby. Wspominał, że nie zawsze spotkają się z przyjęciem i życzliwością. Praca duszpasterska wiąże się z trudem i ofiarą, ale daje także ogromną radość i rodzi entuzjazm.

Praktyka diakańska będzie trwała od 10 lutego do 1 kwietnia. Oto parafie do których zostali posłani diakoni: Dk. Mariusz Bilski – Zaczernie Dk. Jakub Lorenc – Medynia Głogowska Dk. Piotr Łoboda – Wielopole Skrzyńskie Dk. Marcin Pater – Palikówka Dk. Daniel Sączawa - Nienaszów Dk. Szczepan Węglowski – Brzeziny

JUBILEUSZ XXV - lecia WSD w Rzeszowie

Ks. Paweł PIETRUSIK

Dwadzieścia pięć lat temu, dekretem ówczesnego Ordynariusza, Księdza Biskupa Kazimierza Górniego, zostało erygowane Wyższe Seminarium Duchowne w Rzeszowie z siedzibą przy ul. Wetlińskiej. Od stycznia 2013 r. mieści się ono w budynku Instytutu Teologiczno-Pastoralnego na ul. Witolda. Przez 25 lat istnienia, Seminarium przygotowało rzeszę kapłanów pracujących dzisiaj w Diecezji i poza jej granicami, w tym także poza Polską i na terenach ściśle misyjnych oraz na polskich uczelniach lub w służbie Stolicy Apostolskiej.

SENS JUBILEUSZU

Seminarium to miejsce szczególnie ważne dla życia każdej Diecezji, gdyż to właśnie tutaj kształtuje się tożsamość przyszłych pasterzy. Dziękujemy Bogu za Jego wierność i za to, że przez owe dwadzieścia pięć lat wspierał swą łaską tych wszystkich, którzy Seminarium tworzyli: księża biskupi,

klerycy, formatorzy, wykładowcy, siostry zakonne, pracownicy świeccy, dobroczyńcy i przyjaciele. Jest to okazja, aby z jednej strony z wdzięcznością popatrzeć na prze-

szłość, z drugiej zaś z odważną nadzieją spoglądać ku przyszłości. To także okazja, aby pochylić się nad najgłębszą tożsamością Seminarium, jego rolą i misją w dzisiejszym Kościele. Seminarium formuje, zgodnie z wytycznymi Kościoła, przyszłych pasterzy Ludu Bożego. Mają to być kapłani cechujący się podwójną wiernością.

PODWÓJNA WIERNOŚĆ: WOBEC OTRZYMANEGO DZIEDZICTWA I PRZYSZŁOŚCI

Najpierw jest to wierność wobec otrzymanego dziedzictwa chrześcijańskiej wiary, a potem wierność wobec współczesnego człowieka i świata. Kapłan to *vir ecclesiasticus*, który z szacunkiem i bezwzględną wiernością przyjmuje, bada i przekazuje niezmienny depozyt wiary i moralności, kocha Kościół, jego przeszłość, dziedzictwo, liturgię i myśl. To pierwsza wierność. Kapłan to także człowiek „*posłany do tego pokolenia*”, czyli do konkretnego człowieka żyjącego wraz z jego pogubieniem, lękami, niewiarą, mentalnością.

Ta podwójna wierność domaga się apostoelskiej odwagi, aby współczesnemu światu głosić Ewangelię. Seminarium nie przygotowuje kapłanów na wczoraj, ale na jutro, a to wymaga nieustannego wsłu-

...ma się w głos Ducha Świętego, który podpowiada jak ma być ukształtowane serce kapłana. Jest to wezwanie do pracy w kontekście galopującej globalizacji i wielokulturowości, w kontekście radykalnego kwestionowania nie tylko chrześcijańskich wartości, ale także tych wyrastających z prawa naturalnego. To wezwanie do głoszenia Ewangelii w czasie rosnącego lekceważenia ludzkiego życia, oraz nieznanego dotąd ataku na rodzinę. W czasie poważnego ryzyka wojny, nowej wędrówki ludów, brutalnej islamizacji i niesłychanego prześladowania chrześcijan; to czas apostazji Europy i końca chrześcijańskiej cywilizacji na naszym kontynencie. Czas kiedy nie będzie można iść utartymi ścieżkami duszpasterskich przyzwyczajęń, ale – ze względu na przynaglającą nas miłość Chrystusa (*caritas Christi urget nos!*) i ze względu na miłość do tego pokolenia, trzeba będzie – jak kiedyś misjonarze w dżungli – wycinać nowe ścieżki, którymi można będzie zanieść Ewangelię.

SEMINARIUM MIEJSCEM KSZTAŁTOWANIA TOŻSAMOŚCI PASTERZA

Seminarium nie przygotowuje funkcjonariuszy kościelnej instytucji obsługującej religijne potrzeby ludzi, bo czasy jakie nadchodzą nie potrzebują takiego modelu kapłana - one będą potrzebowały rozkochanego w Mistrzu ucznia Jezusa, znajdującego radość w tym, że – jak św. Jan – w modlitwie będzie składać głowę na piersi Jezusa i wsłuchiwać się w Jego serce. Będą potrzebowały pasterza zdolnego do szukania nowych dróg dla swojej trzody, gotowego przekraczać samego siebie nie ulegając pokusie konformizmu, gotowego przekraczać granice przyzwyczajęń i zastanego *status quo*; granice języka, obrządku i swojego kraju, aby głosić Ewangelię tym,

k którzy jeszcze Chrystusa nie znają, albo tym, którzy opuścili Kościół. Pasterza nie pokładającego swej ufności w pieniądzu i instytucjach, ale w odrzuconym przez ludzi „Synu Człowieczym”, gotowego szukać zagubionej owcy, któremu Jezusowe słowa: „*mam jeszcze inne owce*” spędzają sen z powiek i każą iść na misyjną wędrówkę.

Dziękujemy Bogu za 25 lat naszego Seminarium i prosimy, aby uczył nas odkrywania szczególnej misji wobec świata, który czeka na Ewangelię. Nie wiemy do jakiej formy świadectwa i do jakiego stylu pracy będą powołani przez Chrystusa przyszli kapłani. Ale wiemy jedno, że to On jest Panem historii i to On spełni wypowiedziane przez proroka słowa: „*Pastores dabo vobis!*” – dam wam pasterzy według mego serca.

ZNAK ŁASKI

PISMO WYŻSZEGO SEMINARIUM DUCHOWNEGO W RZESZOWIE NR 1 1994

Wiele ludzi na świecie, o tym, że w Rzeszowie powstało Wyższe Seminarium Duchowne pytało: Gdzie to jest? Nawet takówkarskie były zakłopotane, gdy ktoś przysłał o poświęcenie do Seminarium Duchownego na ulicy Wielka 4. „Przepraszam, tam nie takiego nie ma! Tam są nasze barwy” – stwierdzili zdumieni. Dopiero na miejscu przekonali się, że obok barwnych i składowych budynków, w którym od roku mieszkała i studiowała siostra Ducha Rzeszowskiego.

Seminarium w Rzeszowie znalazło swoje miejsce w południowo-wschodniej części miasta. Kilkaś metrów od głównej drogi wykwitowej do Krasna i w Rzeszowie, prawie na granicy miasta ze Złoczewem. Przy koczującym się dwusłownej trasie umieszczono tablicę informacyjną „Instytut Teologiczny Seminarium Duchowne”. Najbliższym sąsiedztwem, co prawda, nadal są barwy, ale to w naszym nie przeszkadza tym seminarzystom, wczepić grzebiące, po południu panuje w tym rejonie cisza, a jakby mgły nie mały katedra czy okopie pontonu. Bliskość Włókna i możliwości parochialni czy uprawiania biegów nad jego brzegiem nie jest też przeszkodą dla młodych misjonarzy.

Do miasta jest dość daleko, ale tryb życia w Seminarium jest tego rodzaju, że praktycznie obojętne są raczej uława realizacje celów jakie stawia sobie instytucja, a są natomiast duchowa, intelektualna, pastoralna i kulturalna tych, którzy usłyszeli w sercu głos powołania. Formacji są,

w ciągu ostatnich lat studiów filozoficzno-teologicznych, sprężają też kontakty z rzeszowskimi parafiami, uczelniami wyższymi, szkołami, domami opieki i szpitalami. Młodzieńcy jest wiele i to na różnych poziomach. Nowa placówka została budowlą przychylnie przyjęta przez środowisko Rzeszowa, a obecność studentów w życiu miasta z miesiąca na miesiąc jest coraz bardziej odczuwalna.

„Adhortacja Apostoła: „Pastores dabo vobis!” tak określa istotę Seminarium: „To określony czas i miejsce, ale to przede wszystkim wspólnota wychowawcza w drodze. Seminarium, zgodnie ze swoją nagleżną tożsamością, jest w Kościele świętą instytucją wspólną Apostołów zgromadzonych wokół Jezusa, słuchających Jego słów... by podjąć powierzony sobie misję”.

Przedstawiając Wyższe Seminarium Duchowne w Rzeszowie trzeba mieć na uwadze powyższe określone dokumentu papieskiego, aby nie nie stracić z bogactwa łaski, które zostało powierzone konkretnym ludziom, w określonych okolicznościach miejsca i czasu. W misji i czasie bowiem dokonuje się model tajemnicza dalszania Boga dla dobra ludzi. Ciesząc się z faktu istnienia Seminarium w Rzeszowie i tworząc jego historię jako instytucji ludzkiej nie wolno zapomnieć o tych zadaniach jakich ma ono służyć.

Pierwszy numer Znaku Łaski

SEMINARIUM

Idę do seminarium

To stwierdzenie wywołuje bardzo różne reakcje. Może powodować zdziwienie, zaskoczenie, radość, niedowierzanie, czasami żal, niepokój, obawę - wszystko to w zależności od tego, kim jest dla nas osoba, która je wypowiada. Seminarium jawi się często jako dość tajemnicza instytucja rodem z dawnych czasów, w której młody człowiek „ginie” na kilka lat, by powrócić po tym czasie do świata już jako ksiądz. Nie brakuje różnych mitów na temat seminaryjnego życia, wielu osobom towarzyszy ciekawość i fascynacja tym tajemniczym miejscem, z którego co rok „wychodzą” nowi prezbiterzy.

Odrobinka historii

Na przestrzeni dziejów Kościoła seminaria duchowne są instytucją raczej młodą. Pojawiły się na gruncie refleksji Soboru Trydenckiego (1545-1563). Do tego czasu seminaria jako instytucje nie istniały. Poza zgromadzeniami zakonnymi, których członkowie mieszkali razem, ale niewielu z nich przyjmowało święcenia kapłańskie, nie było zwyczaju tworzenia specjalnych domów formacyjnych, w których mieszkaliby potencjalni adepci stanu duchownego.

Ks. Jacek SZCZĘCH

Kandydaci do kapłaństwa zgłaszali się do biskupów, deklarując chęć przyjęcia święceń. Uczyli się przy szkołach parafialnych, czasami przy katedrach. Moment święceń był uzależniony także od tego, czy przyszły duchowny będzie zabezpieczony od strony materialnej przez zwalniające się beneficjum. To wszystko nierzadko sprawiało, że kapłani diecezjalni, byli słabiej wykształceni od zakonników. Wobec rozwoju reformacji Kościół musiał zdobyć się na refleksję dotyczącą przygotowania do święceń prezbiteratu. W ramach odnowy Kościoła, wśród wielu znaczących dokumentów doktrynalnych i prawnych Soboru Trydenckiego, znajduje się dekret uchwalony na XXIII sesji w dniu 15 lipca 1563 roku, który zobowiązywał biskupów do tworzenia w ich diecezjach seminariów dla kształcenia prezbiterów. Seminaria duchowne stały się jednym z ważniejszych czynników odnowy Kościoła. Dużą rolę w ich tworzeniu i propagowaniu mieli święci, między innymi św. Karol Boromeusz, który założył pierwsze seminarium duchowne, czy św. Wincenty à Paulo.

Najstarsze seminarium w granicach ówczesnej Rzeczypospolitej zostało założone 21 sierpnia 1565 r. decyzją warmińskiego synodu diecezjalnego w ramach realizacji

uchwał soboru trydenckiego. Na siedzibę uczelni wybrano Braniewo, do którego bp Stanisław Hozjusz sprowadził jezuitów z misją założenia kolegium kształcącego kandydatów do kapłaństwa i gimnazjum dla młodzieży świeckiej. Pierwszych 10 uczniów rozpoczęło naukę 25 listopada 1567 r. W ramach ciekawostki można dodać, że starszym od warmińskiego jest seminarium we Wrocławiu, które zostało erygowane w październiku 1565 roku. Wrocław jednak nie znajdował się wówczas w granicach państwa polskiego. Trzecim seminarium, a pierwszym na ziemiach tzw. „rdzennej Polski” było seminarium we Włocławku erygowane 16 marca 1568 roku. Jeśli chodzi o diecezję, z terenu których ponad 25 lat temu powstała diecezja rzeszowska, to seminarium w Przemyślu zostało utworzone 6 lutego 1687 r. a seminarium w Tarnowie w 1821 roku.

Seminarium dziś

Kościół dysponuje dziś konkretnym narzędziem, które jest nieodzowne do tego, by młody mężczyzna rozpoznający w sobie pragnienie pójścia za Chrystusem i służenia Mu w kapłaństwie, mógł to swoje przekonanie zweryfikować, pogłębić, ugruntować i podjąć świadomą i wolną decyzję o przyjęciu święceń, która zostaje formalnie potwierdzona przez Kościół. Tym narzędziem jest seminarium duchowne, składające się ze wspólnoty osób – forma-

torów, profesorów, wykładowców, których powołuje biskup diecezjalny bezpośrednio odpowiedzialny w za troskę o powołania.

Dokumenty Kościoła mówią o tym, że seminaria są zakładane po to, aby tym, których Pan powołuje do apostołskiej służby, umożliwić przeżycie doświadczenia formacji, jaką Chrystus dał Dwunastu. Przed seminarium stoi więc jedno zasadnicze zadanie: stworzyć młodemu człowiekowi, żyjącemu dwa tysiące lat po Chrystusie okazję do wejścia w relację jaka istniała między Chrystusem a apostołami. To naprawdę niełatwe zadanie. Owo „doświadczenie Dwunastu” polega na sprawdzaniu tu i teraz, w życiu konkretnej osoby, prawdziwości wszystkich wypowiedzianych przez Jezusa słów. To swoista weryfikacja przekonania o byciu powołanym w zwykłym chrześcijańskim, kleryckim życiu. Dokonuje się to na wielu płaszczyznach wzajemnie ze sobą powiązanych i nieodzownych w procesie rozeznawania powołania. Najnowsze wytyczne Kościoła, zawarte w dokumencie watykańskiej Kongregacji ds. Duchowieństwa z grudnia 2016 roku, zachęcają, aby całą seminaryjną formację przeżywać jako doświadczenie bycia uczniem Pana. Z bycia uczniem, można z czasem przejść na drugi etap jakim jest upodobnienie się do Chrystusa. To proces, który ma obejmować całe życie kapłana i z niego właśnie ma on czerpać siły do owocnej posługi.

STATYSTYKI

ZESTAWIENIE PRZEŁOŻONYCH WYŻSZEGO SEMINARIUM DUCHOWNEGO W RZESZOWIE W LATACH 1992-2017

Kwiecień – wrzesień 1993r.:

Ks. Ireneusz Folcik – formacja pastoralna

Ks. Stanisław Zych – formacja duchowa

Ks. Czesław Szewczyk – prorektor ds. administracyjnych

Ks. Bogusław Bogacewicz – zastępca prorektora ds. administracyjnych

Funkcja	Imię i nazwisko	Czas sprawowania funkcji
Rektor	Ks. dr Wiesław Szurek	1993-1999
	Ks. dr Jerzy Buczek	1999-2010
	Ks. dr hab. Jacenty Mastej	2010-2013
	Ks. dr Paweł Pietrusiak	2013-
Wicerektor	Ks. dr hab. Andrzej Garbarz	1994-1998
	Ks. dr Andrzej Widak	2004-2010
	Ks. dr Marek Dzik	2010-2014
	Ks. dr Tomasz Bać	2014-2016
Prefekt	Ks. dr hab. Andrzej Garbarz	1993-1994
	Ks. mgr lic. Andrzej Cypryś	1993-1999
	Ks. dr Wacław Sopol	1996-1999
	Ks. dr Paweł Pietrusiak	1998-2001
	Ks. mgr Bogusław Przeklasa	1999-2000
	Ks. dr Krzysztof Tyburowski	1999-2005
	Ks. dr Andrzej Widak	2000-2004
	Ks. dr Andrzej Sołtys	2002-2006
	Ks. dr Marek Dzik	2004-2010
	Ks. dr Andrzej Motyka	2005-2008
	Ks. dr Tomasz Bać	2006-2013
	Ks. dr Jan Kulig	2008-2010
	Ks. mgr Jacek Szczęch	2010-
	Ks. dr Grzegorz Wójcik	2015-
Dyrektor administracyjny	Ks. Czesław Szewczyk	1993-1994
	Ks. Jan Wolak	1994-2000
	Ks. Stanisław Kogut	2000-2002
	Ks. Tadeusz Pindara	2002-2006
	Ks. Bogusław Babiarczyk	2006-

Ojciec duchowny	Ks. Władysław Jagustyn	1993-1999
	Ks. Stanisław Mazur	1994-2000
	Ks. Mieczysław Barć	1999-2005
	Ks. Jan Prucnal	2000-2002
	Ks. Stanisław Kamiński	2001-2013
	Ks. Wiesław Rafacz	2005-2011
	Ks. Jan Kulig	2010-
	Ks. Paweł Synoś	2011-

SIOSTRY ZAKONNE POSŁUGUJĄCE W WYŻSZYM SEMINARIUM DUCHOWNYM W RZESZOWIE

Siostry Franciszkańki Rodziny Maryi to zgromadzenie założone przez świętego Zygmunta Szczęsnego Felińskiego w 1857 roku. Siostry kształtują swoje życie według wzoru Świętej Rodziny, duchowość opierają na ideałach franciszkańskich. W Wyższym Seminarium Duchownym siostry są obecne od początku jego istnienia. Dbają o kuchnię, kaplicę i bibliotekę (do 2014 roku) a także posługują w Kurii Diecezjalnej.

+ S. Konsolata Lasek	1993-2000	S. Krystyna Stanisławczyk	2003-2004
S. Zofia Zimna	1993-2000	S. Irena Pastuszka	2004-2005
S. Elżbieta Podgórska	1993-2000	S. Kazimiera Jarosz	2005-2006
+ S. Władysława Dumana	1994-1996	S. Genowefa Rozwód	2006-2010
S. Halina Flis	1994-2008	S. Agnieszka Jamrozik	2008-2014
S. Łucja Łajca	1997-2009, 2014-	S. Józefa Bernat	2009-2013
S. Maria Bluczak	2000-2003	S. Urszula Sobólska	2010-2011
S. Irena Sowa	2000-2001	S. Bernadeta Kałamucka	2011-
S. Dorota Woś	2001-2003	S. Danuta Fudali	2013-

SPOWIEDNICY ZEWNĘTRZNI

Ks. Bogdan Czereba MS
 Ks. Eugeniusz Gotkowski MS
 Ks. Jan Prucnal – do 2000 roku
 O. Jan Maria Sochocki OFMCap. – do 2001 roku
 +Ks. Józef Sondej
 O. Klemens Błajda OFMCap. – do 2001 roku
 Ks. Stanisław Potera – do 2013 roku
 Ks. Stanisław Tomkowicz – do 2014 roku
 Ks. Stanisław Zych – do 2016 roku
 Obecnie posługujący:
 Ks. Jacek Kaszycki
 O. Roman Bakalarz OP
 Ks. Wiesław Rafacz

STOWARZYSZENIE PRZYJACIOŁ WYŻSZEGO SEMINARIUM DUCHOWNEGO

Jakub OCZKOWICZ

„Kto przyjaciela znalazł, skarb znalazł” (Syr 6,14)

„To prawdziwa ulga **mieć kogoś, przed kim** możesz **otworzyć** własne **serce**, kogo możesz uczynić współuczestnikiem swoich intymności, komu możesz powierzyć swoje tajemnice” – powiada św. Ambroży.

Przyjaciele dzielą się tym wszystkim, co przeżywają na co dzień: troską i bez troską, klęskami i zwycięstwami. Ważną cechą definiującą przyjaciela, jest BYCIE DLA. Stała obecność kogoś, kto pomaga nam, być po prostu szczęśliwym

człowiekiem. Wśród przyjaciół, jakich posiadają klerycy seminarium, istnieje szczególnie grono osób, które wspiera ich na drodze rozeznawania i realizowania swojego powołania. Są to członkowie powołanego w 1993 roku, przez bp. Kazimierza Górnego, Stowarzyszenia Przyjaciół WSD w Rzeszowie. Celem Stowarzyszenia jest niesienie duchowej i materialnej pomocy przygotowującym się do kapłaństwa alumnom, troska o rozwój powołań kapłańskich oraz apostołstwo wiary w swoich środowiskach. Stowarzyszeniem Przyjaciół WSD w Rzeszowie opiekuje się Prezes Stowarzyszenia. Na przestrzeni 25 lat byli to m.in.: ks. T. Wyskiel, ks. S. Mazur, ks. K. Tyburowski, ks. S. Kamiński, ks. P. Synoś. Stowarzyszenie posiada osobowość prawną i swój statut, który reguluje cele i sposoby ich realizacji, prawa i obowiązki członków oraz określa sposób wyboru władz i strukturę stowarzyszenia.

Przyjaźń i relacje buduje się poprzez wspólnie spędzany czas. A dzieje się to m. in. poprzez: spotkania bożonarodzeniowe i wielkanocne, dni skupienia, pielgrzymki, wyjazdy księży przełożonych, diakonów i kleryków do parafii, w których istnieją parafialne oddziały SP WSD. Klerycy oraz sami członkowie Stowarzyszenia cenią sobie te momenty spotkań, gdyż są to okazje do wymiany choćby kilku zdań np.

z klerykiem, za którego ktoś modli się w ramach dzieła „duchowej adopcji kleryka”.

W każdą niedzielę w kaplicy seminaryjnej odprawiana jest Msza św. w intencji żyjących i zmarłych Członków Stowarzyszenia. Każdy członek Stowarzyszenia Przyjaciół otrzymuje czasopismo seminaryjne „Znak Łaski”, redagowane przez alumnów naszego seminarium, które ukazuje się trzy razy w roku (grudzień, kwiecień, czerwiec). Stowarzyszenie stara się o swój rozwój przez zjednywanie nowych członków przy okazji

„wyjazdów powołaniowych” księży przełożonych, diakonów i kleryków do parafii Diecezji Rzeszowskiej.

Stowarzyszenie Przyjaciół WSD w Rzeszowie jest otwarte na wszystkich, którzy czują się odpowiedzialni za realizowanie misji i posłannictwa Kościoła. Cały Kościół, nasze parafie i poszczególne rodziny podejmują modlitwę o powołania kapłańskie. Wspólnota naszego seminarium doświadcza szczególnej pomocy i troski ze strony członków Stowarzyszenia. Mo-

dlitwa, i pomoc materialna oraz świadectwo promujące pozytywną atmosferę wokół kapłaństwa, są dla nas konkretnym dobrem, zobowiązującym do wysiłku w pracy nad sobą i do wdzięcznej pamięci. Wszystkim, którzy, wspierają nasze seminarium składamy serdecznie: Dziękuję, bo kto ma przyjaciela, ten ma skarb (por. Syr 6,14).

Świadectwa z posługi Rektorów

**Ks. dr Wiesław Szurek,
rektor WSD w latach 1993-1999**

Głównym zadaniem tego okresu było organizowanie życia Wyższego Seminarium Duchownego, kompletowanie kadry moderatorów i wykładowców seminaryjnych. Trzeba było kontynuować przystosowanie nabytego budynku hotelowego, adaptując go i rozbudowując według potrzeb Seminarium Duchownego. Liczba kleryków z tere-
nu nowej diecezji sięgała wówczas 127 osób. Po wykonaniu niezbędnych prac przystosowawczych roczniki I-IV zgromadzone zostały w nowej siedzibie. Bazę i zaplecze

konieczne do normalnego pełnego funkcjonowania trzeba było nadal organizować - dlatego klerycy roczników V i VI kontynuowały formację w dotychczasowych Seminarium w Przemyślu i Tarnowie.

19 marca 1994 r. św. Jan Paweł II udzielił apostołskiego błogosławieństwa, dedykując je nowo erygowanemu Seminarium. Był to owoc odbytej w dniach 12-19 marca 1994 roku wizyty Bpa Kazimierza Górniego, I Pasterza Diecezji Rzeszowskiej u Ojca Świętego. W wizycie tej jako pierwszy rektor tegoż Seminarium brałem udział.

Pierwszy zespół seminaryjnych moderatorów utworzyli: ks. prof. A. Garbarz – wice-rektor, ks. prof. A. Cypryś – prefekt, ks. prałat W. Jagustyn – ojciec duchowny; dołączył do niego ks. dr Stanisław Mazur – jako II ojciec duchowny; dyrektorem administracyjnym został mianowany ks. Cz. Szewczyk, z ks. dziekanem B. Bogaczewiczem do pomocy na czas rozbudowy budynku. Po roku miejsce ks. Szewczyka zajął ks. dr Jan Wolak. Jako tamten zespół moderatorów – znamy radość i trud tworzenia nowego wówczas WSD. Wcześniej, tuż po dekreście erygującym Seminarium w Wielki Czwartek – 8 kwietnia 1993 r. przez rok funkcję rektora dla alumnów – diakonów pełnił ks. prałat dr I. Folcik a posługę ojca duchownego – ks. prałat S. Zych.

Zespół profesorów – w składzie ok. 40 osób - złożony był głównie z miejscowych wykładowców; zasilali go księża profesorowie z WSD w Przemyślu i Tarnowie, z Sandomierza i Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego. Nie sposób ogarnąć bogactwa, które działo się z dnia na dzień z Bożej

*Ks. W. Szurek - rektor WSD
w Rzeszowie, 1994 r.*

inspiracji, przy hojnym i wielkodusznym współdziałaniu kapłanów i wielu świeckich nowo utworzonej diecezji, pod przewodnictwem Arcypasterza Bpa Kazimierza Górnego i jego współpracownika Bpa Edwarda Białogłowskiego – kościelnych architektów rzeszowskiego Seminarium.

10 czerwca 1994 r. w dobudowanym skrzydle poświęcenia kaplicy i konsekracji ołtarza dokonał Nuncjusz Apostolski w Polsce abp Józef Kowalczyk. Po pierwszych wakacjach seminaryjnych nowy rok akademicki 1994/95 rozpoczęły już wszystkie roczniki I-VI.

W procesie formowania się naszego Seminarium nie można zapomnieć o niezastąpionej roli Sióstr Franciszkanek Rodziny Maryi, które od pierwszych miesięcy organizowania Seminarium mają swój olbrzymi wkład duchowy, modlitwą i codzienną pracą, by alumni mogli solidnie prowadzić dzieło dogłębnej formacji.

W kładzeniu seminaryjnych zrębów diecezjalnego kościoła jako „Wspólnoty Ducha” nie można pominąć zaangażowania i ofiarności samych ówczesnych kleryków. Z zadziwiającym poświęceniem uczestniczyli oni w trudach współtworzenia Seminarium. Od początku funkcjonowania Seminarium wydawano seminaryjne pismo Znak Łaski, potem także Studia Teologiczno-Filozoficzne Diecezji Rzeszowskiej *Resovia Sacra*.

Seminarium od pierwszego roku swe go działania, za zgodą i akceptacją Stolicy Apostolskiej, zostało afiliowane do Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie, nabywając tym samym prawo uzyskiwania przez swych wychowanków stopnia magistra w zakresie teologii.

Skarbem drogoceńnym i dobrze świadczącym o diecezji jako budowanej na Chrystusie „Wspólnocie Ducha” są kapłani nie tylko posługujący we wspólnotach parafial-

nych na miejscu, ale i posłani na misje „*ad gentes*” i do pomocy kościołom w krajach będących w szczególnej duchowej potrzebie z powodu braku duszpasterzy.

Dla zobrazowania wielkości Daru Kapłanów warto zauważyć, że na początku Diecezja posiadała 423 księży diecezjalnych i 68 zakonnych. Obecnie prezbiterium Diecezji Rzeszowskiej liczy 707 kapłanów diecezjalnych i 121 zakonnych.

Reflektując dziś z perspektywy srebrnych jubileuszy Diecezji i Seminarium nad owocami działania formacyjnego naszego Seminarium, żywimy gorącą wdzięczność wobec Boga w Trójcy Świętej Jedyne go za 108 kapłanów, wyświęconych za czasów pierwszej kadencji rektorskiej.

Ks. dr hab. Jerzy Buczek,
rektor WSD w latach 1999-2010.

W tym czasie seminarium cieszyło się dużą liczbą powołań. W latach 1999-2009 na I rok zostało przyjętych 282 młodych ludzi. Do święceń kapłańskich, po sześciu latach formacji, w latach 2000-2010 doszło 188 alumnów. W tym czasie seminarium pomagało także innym seminarium, kierując 10 alumnów do USA – do seminarium bp. Abramowicza w Chicago, kilku do seminarium diecezji łódzkiej i do innych seminarium.

Seminarium przez te 11 lat mogło prowadzić działalność formacyjną według zaleceń Kościoła w wymiarze ludzkim, in-

telektualnym, duchowym i pastoralnym i przygotować nowych kapłanów, którzy pracują w diecezji i wielu regionach świata, poczynając od Kanady, USA, Gwatemali i Ekwadoru, przez Czad, także w wielu krajach europejskich, jak Czechy, Austria, Białoruś i Ukraina, aż po daleką Rosję i Kazachstan. Wychowankowie seminarium studiowali w wielu uczelniach polskich i zagranicznych, zdobywając specjalistyczne wykształcenie. To sprawiło, że diecezja w większości miała własną kadrę naukową. Formację intelektualną alumnów prowadziło ponad 40 profesorów. Ważną rolę odegrało przedłużenie afiliacji i umowy współpracy z Papieską Akademią Teologiczną na kolejne 10 lat, zatwierdzone przez Rzym w 2005 r. Dzięki temu wszyscy alumni kończyli studia obroną magisterium.

W formacji duchowej ogromną rolę odgrywała codzienna Msza św., nabożeństwa, modlitwa indywidualna, dni skupienia i rekolekcje, które prowadzili wybitni rekolekcjoniści, jak ks. Józef Augustyn, o. Augustyn Pelanowski, ks. Krzysztof Wons i inni. Nad formacją alumnów czuwali przełożeni seminarium. Obok rektora w tych latach posługę podejmowali: wicerektor ks. Andrzej Widak, prefekci: ks. Paweł Pietrusiak, ks. Bogusław Przekłasa, ks. Krzysztof Tyburowski, ks. Andrzej Sołtys, ks. Andrzej Motyka, ks. Tomasz Bać, ks. Marek Dzik, dyrektorzy administracyjni: ks. Jan Wolak, ks. Stanisław Kogut, ks. Tadeusz Pindara, ks. Bogusław Babiarczyk; ojcowie duchowni: ks. Stanisław Mazur, ks. Stanisław Kamiński, ks. Jan Prucnal, ks. Mieczysław Barć, ks. Wiesław Rafacz. Owocem formacji i wielkim świętem seminarium każdego roku były święcenia kapłańskie w katedrze, przeżywane we Wniebowstąpieniu Pańskim a od 2004 r. w sobotę przed Zesłaniem Ducha Świętego.

Seminarium służyło także miastu Rzeszów i diecezji przez posługę profesorów w innych uczelniach i szkołach oraz przez praktyki katechetyczne, homiletyczne i duszpasterskie alumnów w parafiach Rzeszowa i diecezji oraz wśród chorych w szpitalach i hospicjach, wśród niepełnosprawnych, wśród osób starszych w domach pomocy społecznej, dzieci w domach dziecka i świetlicach. Dużą rolę odgrywała także pomoc alumnów w działaniach duszpasterskich diecezji i parafii w czasie wakacji, wśród duszpasterstw, ruchów i stowarzyszeń, jak choćby KSM, RAM, Oaza, Domowy Kościół, pielgrzymka rzeszowska. W tych latach kaplica i aula Seminarium służyły nie tylko alumnom, ale były także miejscem spotkań formacyjnych kapłanów, katechetów, ruchów, stowarzyszeń i organizacji kościelnych a przede wszystkim przyjaciół WSD, dla których wydawano „Znak Łaski” i których zapraszano kilka razy w ciągu roku do seminarium.

Przez te wszystkie lata konieczna była troska o zaplecze materialne seminarium: zakończenie wyposażenia kaplicy i zakrystii,

*Ks. J. Buczek - rektor WSD
w Rzeszowie, 1999 r.*

wymiana centralnego ogrzewania i okien w obu budynkach seminaryjnych, poszerzenie zaplecza materialnego przez zakup w 2002 r. od Rzeszowskiego Przedsiębiorstwa Budowlano-Montażowego „Montares” budynku warsztatu ślusarsko-kowalskiego wraz z działką, a następnie od 2003 r. przygotowanie w nim auli seminaryjnej i sali sportowej z zapleczem. Oba pomieszczenia oddano do użytku w 2005 r. Od 2008 r. podjęto przygotowania związane z projektem budowy nowego instytutu połączonego z seminarium. Przygotowano koncepcję i złożono wnioski o dofinansowanie w ramach projektów unijnych dotyczących szkolnictwa wyższego. Do nowego budynku instytutu seminarium przeszło w 2013 r.

Z okazji 25-lecia istnienia seminarium dziękuję wszystkim, którzy je organizowali, tworzyli przez te lata, umożliwiając owocne przygotowanie powołanych do posługi kapłańskiej.

**Ks. dr hab. Jacenty Mastej,
rektor WSD w latach 2010-2014.**

W tym czasie pracowałem także jako adiunkt na KUL-u i byłem kierownikiem Katedry Chrystologii Fundamentalnej KUL.

Podczas mojej posługi rektorskiej dokonana się zmiana lokalizacji naszego Seminarium. Dzięki zaangażowaniu całej wspólnoty przeprowadzka poszła sprawnie. W grudniu 2012 r. alumni wyjechali na Święta Bożego Narodzenia i opuścili budynki przy ul. Połonińskiej 25, a wracając w styczniu 2013 r. zamieszkali w budynku Instytutu Teologiczno-Pastoralnego, ul. Witolda 11a.

Ważnymi momentami dla naszej wspólnoty i całej diecezji rzeszowskiej było dziękczynienie za posługę pierwszego Biskupa Rzeszowskiego Ks. Kazimierza Górnego oraz ingres Ordynariusza Rze-

szowskiego Ks. Biskupa Jana Wątroby do katedry rzeszowskiej, który odbył się 20 lipca 2013 r. Na te historyczne wydarzenia alumni przyjechali z radością, pomimo trwających wakacji.

Pośród pięknych doświadczeń seminaryjnych szczególnie wspominam święcenia diakonatu i prezbiteratu. Dzień święceń stanowi dla seminarium wielkie eklezjalne święto. Wspólnotę seminaryjną tworzą ludzie, którym jestem wdzięczny za ich piękną i twórczą obecność w sercu diecezji, którym jest seminarium.

*Ks. J. Mastej - rektor WSD
w Rzeszowie, 2010 r.*

Dominik GUNIA

Siostry Franciszkancki Rodziny Maryi w WSD Rzeszów

Po erygowaniu Wyższego Seminarium Duchownego w nowoutworzonej Diecezji Rzeszowskiej, ksiądz Biskup Ordynariusz Kazimierz Górny, pismem z dnia 11 czerwca 1993 roku, zwrócił się do Matki Generalnej Sióstr Franciszkanek Rodziny Maryi Gabrieli Janczewskiej z prośbą o posługę sióstr w seminarium w Rzeszowie. Równocześnie Biskup Ordynariusz wyraził zgodę na erygowanie domu Sióstr w Wyższym Seminarium Duchownym, zaś Przełożona Generalna Zgromadzenia Sióstr Franciszkanek Rodziny Maryi, przychylna tej prośbie, 14 lipca 1993 roku wydała dekret erygujący nową placówkę. Zgodnie z tym dokumentem Siostry rozpoczęły pracę w WSD w Rzeszowie 31 lipca 1993 roku i Seminarium jest otaczane ich opieką aż do dnia dzisiejszego.

Obecnie w Polsce Siostry Franciszkancki Rodziny Maryi prowadzą działal-

ność wychowawczą w przedszkolach oraz zakładach opiekuńczo-resocjalizacyjnych, w domach dziecka, a także pracują przy chorych w szpitalach. Pomagają starszym i samotnym, prowadząc domy pomocy społecznej. Podejmują także pracę w parafiach jako katechetki, organistki i zakrystianki. Pracują również w instytucjach kościelnych: w kuriach i w seminariach duchownych. Poza Polską siostry pracują już od 1906 roku: w Brazylii, na Ukrainie, na Białorusi, w Rosji i w Rzymie. W Polsce Zgromadzenie ma 3 prowincje: prowincja warszawska – Matki Bożej Niepokalanej; prowincja krakowska – Najświętszego Serca Jezusowego; prowincja poznańska – św. Józefa.

Siostry ofiarnie podejmują prace i obowiązki związane z rytmem życia seminaryjnego. Uczestniczą w uroczystościach seminaryjnych i diecezjalnych. Ich posługa obejmuje zarząd nad kuchnią seminaryjną, opiekę nad kaplicą seminaryjną, troskę o dekoracje w budynku seminaryjnym. Poglębiają też wewnętrzną integrację i więź z siostrami z innych domów, m.in. w Hyżnym, w Rzeszowie, a nawet – poprzez odwiedziny, z siostrami pracującym w Rzymie i na Ukrainie.

Praca Sióstr Franciszkanek Rodziny Maryi budzi wielki szacunek i wdzięczność wszystkich tych, którzy korzystają z ich posługi. Cała wspólnota pełna wdzięczności za ich pełną oddania posługę otacza je pamięcią modlitewną. Obecność Sióstr napędza wspólnotę seminaryjną ciepłą atmosferą, która bez ich udziału z pewnością nie byłaby tak bogata.

JĘZYK POLSKI W PRACY SEMINARIUM DUCHOWNEGO

prof. Kazimierz
OŻÓG

Język jest bardzo ważny w pracy seminarium duchownego i w późniejszej realizacji przez duchownych powołania kapłańskiego. Przyjrzyjmy się krótko tym zagadnieniom.

Najpierw omówimy ważność języka dla każdego brata kleryka jako niepowtarzalnej, indywidualnej osoby. Język jest pierwszą i najważniejszą manifestacją, ekspresją każdej osoby. Nasza mowa nas zdradza – by użyć ewangelicznego określenia – nie tylko co do miejsca naszego pochodzenia, ale zwłaszcza, jacy jesteśmy wewnątrz. Język bowiem klepie, integruje, buduje tożsamość osoby na poziomie podstawowego bycia wśród ludzi. Jeśli jesteśmy agresywni, nieprzychylnie nastawieni wobec innych, zręczliwi, to taki sam będzie nasz język. I przeciwnie, jeśli jesteśmy życzliwi, empatyczni, wypełnieni miłością, dobrym nastawieniem do innych osób, to język będzie to okazywał.

Język jest także ośrodkiem naszego myślenia i głównym sposobem poznawania świata. Każdy młody człowiek, także student WSD, musi nauczyć się myślenia i wyrażania swoich myśli przy pomocy słów. Juliusz Słowacki w słynnym cytaście w utworze „Beniowski” wołał: **Chodzi mi o to, aby język giętki powiedział wszystko, co pomyśli głowa.** Jeśli mamy znakomite myślenie i nie potrafimy tego myślenia zwerbalizować, to sesam osoby jest zamknięty. Nabywanie wiedzy odby-

wa się głównie w języku. Poznajemy świat – wypełniając nakaz Boży i czyniąc zadość podstawowej potrzebie człowieka – głównie przez poznawanie nowych słów (terminów), związków między nimi, tekstów i całych dyskursów. Kazimierz Ajdukiewicz, znakomity przedstawiciel lwowskiej szkoły filozoficznej, napisał dzieło „Język i poznanie”, w którym udowodnił, jak nasza wiedza jest zależna od języka. Im bogatsze nasze słownictwo, tym większa szansa na bogactwo naszych myśli. Zachęcam zatem braci kleryków, zachęcam samego siebie, zachęcam wszystkich z naszej wspólnoty seminaryjnej do pomnażania znajomości języka polskiego. Zdobywamy dzięki niemu wspaniałe światy za słowami, które najpierw doskonalą nas samych, aby wylać się później na zewnątrz, wzbogacając innych.

Język ma wielką wartość dla grupy. To największy skarb. Każda ludzka grupa działa w języku i przez język, który zawsze jest najdoskonalszym instrumentem działania w społeczności. Kościół katolicki jest wspólnotą wspólnot narodowych, wspólnotą „ras i języków”. W każdej małej wspólnocie Kościoła – tak jak i w Polsce –

większość rzeczy istotnych dla naszej wiary Kościoła rzymskokatolickiego dzieje się w języku ojczystym, który jest fundamentem magisterium Kościoła, sprawowania Mszy świętej, sakramentów, różnych nabożeństw, odmawiania modlitwy publicznej i indywidualnej. Także i mała wspólnota seminaryjna w sześcioletnim cyklu kształcenia braci kleryków, zdobywania przez nich kolejnych święceń i szczebli różnych formacji działa głównie przez język. Wykłady, egzaminy, kolokwia, ćwiczenia, praktyki duszpasterskie, pisanie pracy magisterskiej itd. to przecież w znacznej mierze działania językowe. Im lepiej rozwinięta nasza polszczyzna, tym dokładniej osiągniemy zakładane cele; bracia księża będą wspaniałymi kaznodziejami, spowiednikami, katechetami, tym piękniej będą sprawować Najświętszą Ofiarę i inne nabożeństwa, tym lepiej będą innych pocieszać, dźwigać słowem z upadku, radzić, cieszyć się z innymi i smucić. Tym lepiej rozwiną jako profesorowie nauki teologiczne, tym mądrzej przekażą depozyt wiary i moralności. Takich ludzi nam potrzeba szczególnie teraz w dobie relatywizacji podstawowych wartości, wyrzucania Boga i religii, wartości chrześcijańskich z życia wielu ludzkich wspólnot, nawet i narodów. Działania w Kościele przy pomocy języka

należą do ważnych, podstawowych wprost umiejętności osób duchownych. Przepowiadając Słowo Wcielone, należy zrobić wszystko, aby słowo ludzkie było celne, trafne, mądre, rozwinięte, aby niosło walory estetyczne.

I wreszcie język jest ważny dla narodu, a przecież wspólnota seminarium duchownego żyje i działa w Polsce, i ma wykształcić u słuchaczy, kandydatów do kapłaństwa wspaniałą znajomość i miłość historii, kultury, tradycji tej ziemi od innych droższej. Kościół polski w osobach duchownych wykazywał przez wieki najdoskonalszą postawę patriotyczną. Polska odzyskała 100 lat temu wolność także dzięki ogromnej pracy Kościoła. To język polski sprawia, że kultura polska odróżnia się od innych kultur i ciągle jest zespolona z narodem. Współcześni duchowni muszą kontynuować te piękne tradycje.

W jaki sposób powinniśmy pracować nad językiem we wspólnocie seminaryjnej? Najpierw trzeba sobie uświadomić, że praca kapłana – realizacja jego powołania – to głównie praca „z Bogiem i ludźmi – rozpisana na teksty”. Biblioteka seminaryjna jest wspaniale zaopatrzona, docierają najnowsze książki naukowe nie tylko z teologii i filozofii, ale i ogólniej, z humanistyki. A więc można czytać, czytać i czytać. Można samemu kupić książkę, nie bójmy się, że „gruba”. Oby nam się tylko „chciało chcieć”. Wykłady są prowadzone przez znakomitych profesorów. Można więc z Nimi dyskutować, można pytać, można opracowywać na piśmie i w słowie mówionym różne zagadnienia. Pamiętajmy ćwiczenie czyni mistrza.. Cieszę się, że i w naszym seminarium są wystawiane sztuki teatralne. To znakomicie kształci językowo i kulturowo.

DBAJ O...
JĘZYK POLSKI

WYWIAD Z KSIĘDZEM ROMANEM DEPĄ

Wielu kapłanów zainspirowanych encykliką „Fidei donum” posługuje jako misjonarze w innych krajach. Jednym z kapłanów naszej diecezji posługującym w Czechach jest ks. Roman Depa, z którym przeprowadziliśmy rozmowę na temat pracy w tym kraju.

Od kiedy pracuje Ksiądz w Czechach? Co było pierwszą trudnością?

Po pięciu latach posługi w Diecezji Rzeszowskiej wyjechałem do Republiki Czeskiej. Był to rok 2010. Zanim zacząłem pracować musiałem nauczyć się języka. Dopiero po kilku tygodniach zacząłem samodzielnie odprawiać Msze święte.

Jakie było Księdza pierwsze wrażenie po przyjeździe do Czech?

Odjeżdżając z Polski nie wiedziałem, gdzie konkretnie trafię poza tym, że do diecezji litomierzyckiej w północno-zachodniej części kraju – to było jasne. Nie miałem jednak informacji, do której parafii powędruję, gdzie będę mieszkał, kogo będę miał za proboszcza, itp. Co jest istotne, zostałem bardzo miło przyjęty. Stopniowo nabierały kształtów wspomniane niewiadome, a ja przyjmowałem to ze spokojem.

Jak wygląda praca na Czeskiej parafii?

Pozwólcie, że skoryguję – na parafiach. Ja mam mało - tylko 4 (z siedmioma kościołami), ale niektórzy księża posługują w kilkunastu. Odprawiamy więc Msze św.

w wielu miejscach (w niedzielę w dwóch lub trzech). W tygodniu jeździmy do kolejnych kościołów oraz do kaplicy w domu dla starszych i chorych. Prowadzimy religię dla dzieci na plebanii. Głosimy kazania niemalże codziennie. Przygotowujemy do chrztu osoby dorosłe. Ślubów jest mało, a często się zdarza, że ślub kościelny zawierają pary mieszane czyli katolik z nieochrzczoną albo katoliczka z protestantem.

Czy Kościół w Czechach jest Kościołem młodych czy wręcz odwrotnie – trudno jest tam znaleźć kogoś młodego?

Na niedzielnej Mszy św. przeważają osoby starsze, lecz są też rodzice z małymi dziećmi. Na wiejskich parafiach trudno o młodzież, natomiast w miastach znajdziemy grupy młodych. Niektórzy spotykają się regularnie w ramach duszpasterstwa parafialnego. Przygotowują się też do sakramentu bierzmowania. Na diecezjalne spotkanie młodzieży przed Niedzielą palmową przychodzi 150-200 osób z różnych stron dość rozległej diecezji.

Co doprowadziło do takiej sytuacji?

Mało ludzi deklaruje swą przynależność do Kościoła. Przyczyn jest wiele. W XV wieku czeską ziemię nękały spory i wojny husyckie. W XVI w. doszedł do głosu protestantyzm. Kościół rozproszył się na wiele wyznań. Wielkie zło przyniósł ze sobą komunizm, zwłaszcza w okresie po II wojnie światowej. Po tzw. „aksamitnej rewolucji” w 1989, ludzie zaczęli wracać do kościołów, ale ten entuzjazm był w wielu przypadkach płytki. Obecnie wielki odsetek społeczeństwa żyje obojętnie. Inni mają „swoją” wiarę, mówią: „Coś nad nami musi być”. Są oczywiście też i sekty.

Czy w Czechach brakuje kapłanów?

Czy potrzeba tam misjonarzy?

Jak możemy pomóc Kościołowi w Czechach?

Tak, w litomierzyckiej diecezji brakuje, dlatego pracuję tam i 15 innych polskich kapłanów. Wiem, że tutejszy biskup wysyła

listy do różnych diecezji, prosząc o pomoc. Ważniejsze jednak jest to, aby były powołania do służby Bożej tu, na miejscu.

Podkreślamy to bardzo często: Nie wolno posługiwać się samymi cyframi i porównywać Polskę z Czechami czy Czechów i Polaków. Oba kraje, oba narody, nasze diecezje mają swą specyfikę oraz plusy i minusy. Nie zawsze liczby są miarodajne. Dla przykładu: diecezja litomierzycka ma aktualnie 2 kleryków w seminarium. Mimo wszystko jest to wielki dar. Trzeba prosić o kolejne powołania.

Droży Czytelnicy, módlcie się, proszę za cały Kościół, bo Kościół jest jeden dla wszystkich. Pamiętajcie o prześladowanych za wiarę braciach i siostrach. Wspomagajcie Papieskie Dzieła Misyjne, ponieważ przez nie najwłaściwiej będą wykorzystane środki pieniężne i materialne w dalekich częściach świata. Lepiej jest złożyć się po 10 złotych i posłać na konto PDM, niż wysyłać do Afryki rowery czy okulary.

Wasze modlitwy, posty i dary wzmocnią cały organizm Kościoła, także i nas w Czechach. Dziękujemy Wam. Niech Bóg Wam błogosławi.

FILM:

OBDAROWANI

REŻ. MARC WEBB, USA 2017

„Obdarowani” to wzruszająca historia Franka i jego siostrzenicy Mary. Mężczyzna wychowuje dziewczynkę, czemu przeciwstawia się jej babcia. Przyczyną kłótni o prawa rodzicielskie są ponadprzeciętne zdolności matematyczne dziewczynki. Babcia chciałaby wysłać ją na najlepsze studia dające perspektywę rozwoju naukowego. Wuj natomiast pragnie – zgodnie z wolą zmarłej matki – dać jej możliwość „normalnego” życia.

Podstawowym spoiwem całego filmu jest jednak – zgodnie z jego tytułem – kontekst bycia obdarowanym. Umiejętności młodej Mary, bez wątpliwości, są wyjątkowym darem, gdyż znacznie przewyższają one możliwości intelektualne jej rówieśników. Sam wuj dziewczynki również odkrywa, że został obdarowany. Tym darem jest dla niego siostrzenica, nad którą podjął się pieczy i o którą musi zawalczyć.

Po obejrzeniu omawianego filmu może nasunąć się refleksja: co jest moim darem? Pamiętajmy więc, że Pan Bóg jest hojny w udzielaniu łask, tylko (podobnie jak Frank) nie zawsze potrafimy je na pierwszy rzut oka dostrzec.

Kl. Bartłomiej Ołyniec, kurs V

MUZYKA:

ORATORIUM O ŚWIĘTEJ KINDZE. NAJWAŻNIEJSZA JEST MIŁOŚĆ.

PIOTR PAŁKA

Płyta jest zarówno muzyczną ucztą dla ucha jak i piękną modlitwą dzięki kunsztownej muzyce oraz wspaniałym tekstom. Oratorium o Świętej Kindze napisały klaryski ze starosądeckiego klasztoru: siostry Marta Teresa Izworska i Franciszka Baranowska. Muzykę skomponował Piotr Pałka, krakowski muzyk, śpiewak, dyrygent i kompozytor. Cała płyta jest bardzo poruszająca i można jej słuchać bezustannie, gdyż czuć w niej ducha modlitwy, uwielbienia Boga poprzez kontemplowanie życia św. Kingi.

Jako miłośnik muzyki mogę serdecznie polecić to oratorium wszystkim bez względu na wiek czy zainteresowania. Oratorium o Świętej Kindze jest tak piękne, że spodoba się każdemu. Osobiście miałem także okazję rozmawiać z kompozytorem tej płyty i mogę powiedzieć, że to co robi jest na chwałę Boga i myślę, że to trzeba docenić. Muzyka, jej komponowanie, wykonywanie jak i słuchanie także jest modlitwą, która porusza serce człowieka i pokazuje piękno tego świata.

Kl. Kamil Gierus, kurs IV

KSIĄŻKA: TRAKTAT O PRAWDZIWYM NABOŻEŃSTWIE DO NAJŚWIĘTSZEJ MARYI PANNY ŚW. LUDWIK MARIA GRIGNON DE MONTFORT

Skąd czerpać nadzieję na lepsze jutro? Gdzie szukać oparcia wobec trudności, przeciwności, nieprzewidywalności losu? Jak umacniać i rozwijać wiarę? Jak w praktyce życia wypełniać wolę Bożą? Co robić, aby być szczęśliwym?

Istnieje wiele poradników z receptami na sukces. Książeczka, którą proponuję, na pierwszy rzut oka nie posiada charakteru „przepisu na udane życie”. Termin „traktat” kojarzy się z wielkimi teoretycznymi rozprawami przesyconymi powagą. Tymczasem dziełko to w całej swej rozciągłości odnosi się do bliskiej

nam rzeczywistości, zarówno tej powszedniej jak i nadprzyrodzonej.

Na czym może polegać owo „prawdziwe” nabożeństwo do Najświętszej Maryi Panny? Czy składa się ze specjalnych form kultu? Czy jest dostępne dla każdego wierzącego?

Na te i inne pytania odpowiedzi udziela „Traktat”. Czy płynie jakakolwiek korzyść z rozwoju nabożeństwa do Matki Bożej? Autor daje przekonujące argumenty na tak - Maryja jest drogą do Boga: łatwą, krótką, doskonałą i pewną.

Kl. Jakub Przybyła, kurs III

KONCERT: ROCK POEZJI

GODZ. 19:00, 18.04.2018 R.,

FILHARMONIA PODKARPACKA, RZESZÓW

„Rock Poezji” to przepełnione głęboką treścią i pięknymi dźwiękami interpretacje tekstów poetyckich Stachury, Kaczmareckiego, Cohena i Dylana w wykonaniu znakomitych młodych wokalistów: Damiana Ukeje, Ernesta Staniaszka i Jarka Wista z towarzyszeniem orkiestry Filharmonia Futura. Dynamiczne, uwspółcześnione wersje utworów w aranżacjach

z pogranicza akustycznego rock’a. Rock i poezja? Maksimum ekspresji! Spokojnie, to mieszanka wybuchowa tylko ze względu na emocje, które są dodatkowo potęgowane za pomocą starannie przygotowanych wizualizacji, scenografii, kostiumów, choreografii, efektów świetlnych oraz perfekcyjnego nagłośnienia, pozwalając tym samym niemalże przenieść się w daną rzeczywistość utworu i poznać jego najgłębszą istotę, odkryć jego wewnętrzne piękno, doświadczyć każdego słowa, każdego dźwięku, każdego obrazu. „Rock Poezji” jakby na nowo wprowadza nas w świat romantycznych, intymnych tekstów największych twórców poezji śpiewanej, serwując nam wieczór niesamowitych doznań i niebanalnej muzyki z przesłaniem.

Kl. Dawid Kubis, kurs I

JEZU, TY SIĘ TYM ZAJMIJ, czyli zaufać Jezusowi wbrew logice świata.

W ostatnim czasie szczególną popularnością cieszy się postać o. Dolindo Ruotolo, włoskiego zakonnika, autora słynnego aktu zawierzenia „Jezu, Ty się tym zajmij”. Za sprawą Joanny Bątkiewicz-Brożek, autorki książki o życiu ojca Dolindo i warszawskiego kapłana ks. Roberta Skrzypczaka, postać neapolitańskiego duchownego przebija się do świadomości osób wierzących.

Ojciec Dolindo Ruotolo urodził się w 1882 roku w Neapolu, a zmarł w listopadzie 1970. Pochodził z wielodzietnej rodziny, jego ojciec był człowiekiem surowym i wymagającym, wielokrotnie znęcał się nad małym Dolindo, bił go i zamykał w ciemnej komórcie. Na uwagę zasługuje fakt, że pomimo ogromnego cierpienia i poniżenia, które zadawał mu ojciec, mały Dolindo nigdy nie czuł wobec niego nienawiści; więcej, zamknięty w pełnej szczurów komórcie modlił się za swojego oprawcę. Cierpienie było mocno wpisane w życie włoskiego mistyka. Należy zauważyć, że samo imię Dolindo w dialekcie neapolitańskim oznacza cierpienie.

Jako kapłan sporządził około 220 tys. tzw. imagnette – obrazków z przesłaniem Jezusa do konkretnych osób. Pod ich wpływem ludzie się nawracali, zmieniali swoje życie, powracali na łono Kościoła. Ponadto ojciec Dolindo napisał mającą ponad 2000 stron autobiografię, a także 33 tomy komentarzy do Pisma Świętego (każdy liczył z nich blisko dwa tysiące stron). Ponadto sporządził rozważanie różańcowe znane jako różaniec zawierzenia oraz myśli dotyczące Drogi Krzyżowej. Ojciec Pio komentując dzieła neapolitańskiego brata w kapłaństwie stwierdził: „Nic, co wyszło spod twojego pióra, nie może zostać zaprzeczane!”.

U progu XX wieku Ojciec Dolindo zaproponował wiele rewolucyjnych zmian, które dotyczyły obszaru wiary oraz liturgii. Dolindo sugerował wówczas m.in.: komunię świętą w Wielki Piątek, większe zaangażowanie świeckich w ewangelizację, lekturę Pi-

sma Świętego w domach, Mszę w językach narodowych, a także zaangażowanie kobiet w Kościele. Postulaty Neapolitańczyka zwróciły uwagę Świętego Oficjum. Został oskarżany o głoszenie herezji, prostotę w interpretacji Ewangelii, gromadzenie czcicieli i udawanie świętości, a następnie odsunięty na 19 lat od sprawowania Mszy Świętej. W tym czasie nigdy nie sprzeniewierzył się Kościołowi. Powtarzał zawsze „Kościół to Jezus”. Pisał wówczas: „Miałem zawsze wielką miłość do Kościoła, do papieża, do kapłanów. Tę moją miłość Jezus swym działaniem i obecnością doprowadził do gigantycznych rozmiarów. Największy ból w moim obecnym uniżeniu odczuwam z tego powodu, że uderzenie przyszło od papieża i Kościoła, których tak bardzo miłuję. Lecz ja oddałem się w ofierze za ten Kościół i wydaje mi się to logiczną tego konsekwencją”.

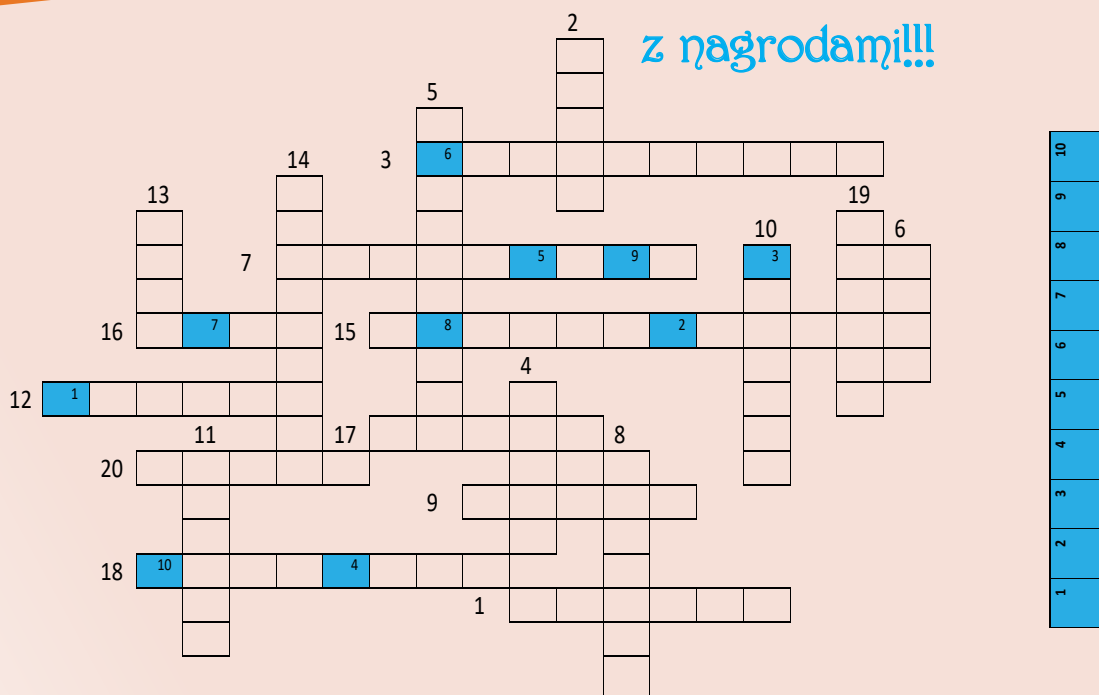
Słynna modlitwa „Jezu, Ty się tym zajmij” jest osobistym aktem zawierzenia, w którym człowiek

Maciej ZAWISLAK

Krzyżówka biblijna

z nagrodami!!!

1. Co jest ościeniem śmierci?
(1 Kor 15,56)
2. Oszukuje samego siebie ten, kto nad nim nie panuje. (Jk 1,26)
3. Nadchodzi... (1 J 2,18)
4. Pragnie wody ze strumieni. (Ps 42,2)
5. Mąż Elżbiety. (Łk 1,40)
6. Podobne jest do niej Królestwo Niebieskie. (Mt 13,47)
7. Miejscowość, w której Jezus spotkał setnika. (Mt 8,5)
8. Dotknęła się go kobieta cierpiąca na krwotok. (Mk 5,28)
9. Stało się nim słowo. (J 1,14)
10. „... biednego podniesie mu głowę”. (Syr 11,1)
11. Został uniesiony dzięki wierze. (Hbr 11,5)
12. Przy jego pomocy Piotr napisał list. (1 P 5,12)
13. Ukazał się na niebie. (Ap 12,1)
14. Przychodzi i odchodzi... (Koh 1,4)
15. Otrzyma je ten, kto wyznaje przewiny. (Prz 28,13)
16. Będzie działał według swego upodobania. (Dn 11,36)
17. Zobaczył go w widzeniu. (Za 5,6)
18. Paweł wspominał w niej Filemona. (Flm 4)
19. Judyta posypała nim swoją głowę. (Jdt 9,1)
20. Jakub podał go Ezawowi. (Rdz 25,34)

Sigła na podstawie Biblii Tysiąclecia, wydanie piąte. Rozwiązanie prosimy przysłać na adres Redakcji (str. 2) do 1 czerwca 2018 r. wraz z adresem nadawcy. Wśród poprawnych odpowiedzi rozlosujemy nagrody książkowe! Poprawne rozwiązanie krzyżówki z numeru 3 (83) brzmi: „ROHO MTAKATIFU”. Nagrody wylosowali: Anna Olszowy (Domatków); Joanna Chmielowiec (Ropica Polska); Marcelina Jodłowska (Glinik).

Napisz do kleryka!

Zastanawiasz się nad swoim powołaniem? Szukasz pomocy w odkryciu powołania? Chcesz wiedzieć jak tą decyzję rozeznawali inni? Zastanawiałeś się jak kleryk spędza dzień w Seminarium? Chcesz wiedzieć na czym polega nasza formacja?

ZAPYTAJ KLERYKA!

e-mail: zapytajkleryka@gmail.com

Kto może zostać członkiem Stowarzyszenia Przyjaciół Seminarium?

WŁAŚNIE TY!

Pomagaj modlitwą tym, którzy są w Seminarium – klerykom – wstawiaj się za tymi, którzy rozeznają swoje powołanie do kapłaństwa! Aby wstąpić do Stowarzyszenia Przyjaciół

WSD Rzeszów zadzwoń do Seminarium: 17 871 24 00

KLERYK NA NIEDZIELĘ!

Czytaj krótkie rozważania do niedzielnej Liturgii Słowa przygotowywane przez kleryków! Znajdziesz je na naszej stronie Internetowej lub na Facebook'u.

Chcesz wiedzieć co dzieje się w Seminarium?

Odwiedź nas na stronie Internetowej: www.wsd.rzeszow.pl
lub na naszym profilu na Facebook'u: www.facebook.pl/WSD.Rzeszow.
Znajdziesz tam informacje o wspólnotcie, bieżących wydarzeniach,
a także bogatą galerię zdjęć.

JEŚLI CHCESZ... (IF YOU WANT)

Zobacz film WSD Rzeszów na www.youtube.com/watch?v=fZb_tdCt_ow

WYŻSZE
SEMINARIUM
DUCHOWNE
W RZESZOWIE

